

Sygn. akt VII U 3181/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Piotrowska

Protokolant: stażysta Anna Zygmuntowska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy K. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania K. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 23 sierpnia 2018 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje K. B. prawo do emerytury począwszy od dnia 06 września 2018 r. oraz stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie.

SSO Ewa Piotrowska

Sygn. akt VII U 3181/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. B. prawa do emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), to jest brak wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach oraz niezłożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa (k. 10 akt emerytalnych).

Od powyższej decyzji odwołanie z dnia 3 września 2018 r. wywiódł ubezpieczony K. B., wnosząc o jej zmianę oraz przyznanie mu wnioskowanego świadczenia. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że od 3 września 1973 r. do dnia dzisiejszego wykonuje pracę w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w zakładzie (...) sp. z o. o. – jednakże przedmiotowy zakład pracy odmawia wydania stosownej dokumentacji (k. 3-4 akt sprawy).

W odpowiedzi z dnia 20 września 2018 r. na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania

pozwany wskazał, że nie uwzględnił ubezpieczonemu żadnych okresów jako pracy w warunkach szczególnych, albowiem nie przedłożył on żadnej dokumentacji potwierdzającej taką okoliczność (k. 10 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony K. B., urodzony dnia (...), złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wiek 60 lat wnioskodawca ukończył w dniu 31 sierpnia 2018 r. Ubezpieczony jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. W dniu 6.09.2018r. złożył wniosek o przekazanie zgromadzonych środków na dochody budżetu państwa.

(Okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego emeryturę z dnia 2 sierpnia 2018 r. – k. 1-3 verte akt emerytalnych, wniosek o przekazanie środków zgromadzonych w OFE – k. 17 akt emerytalnych).

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny wynoszący 25 lat, 3 miesiące i 14 dni (w tym 25 lata i 16 dni okresów składkowych oraz 2 miesiące i 28 dni okresów nieskładkowych).

(Dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego – plik (...) k. 9 akt emerytalnych).

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 23 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu K. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), to jest brak wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach oraz niezłożenie wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa

(Dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 23 sierpnia 2018 r. – k. 10 akt emerytalnych).

W okresie **od dnia 03 września 1973 r. do nadal** ubezpieczony K. B. jest zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. (poprzednio: od 03 września 1973 r. do 31 grudnia 1973 r. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...), od 01 stycznia 1974 r. do 30 kwietnia 1989 r. Wojewódzkie Przedsiębiorstwo (...), od 01 maja 1989 r. do 31 lipca 1991 r. Przedsiębiorstwo (...) w G., od 01 sierpnia 1991 r. do 31 grudnia 2003 r. Zakład (...) w G., od 01 stycznia 2004 r. do dnia 12 stycznia 2017 r. Zakład (...) sp. z o.o.).

W okresie tego zatrudnienia w istotnym dla sprawy okresie ubezpieczony wykonywał pracę na następujących stanowiskach:

- od 21.06.1976 - 28.02.1984 w pełnym wymiarze czasu pracy jako mechanik pojazdów samochodowych,
- od 1.03.1984 - 31.10.1985 w pełnym wymiarze czasu pracy jako monter,
- od 1.11.1985 - 31.12.1998r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako monter-mechanik silników spalinowych,

W okresie od dnia 03 września 1973 r. do 20 czerwca 1976 r. ubezpieczony był uczniem szkoły przyzakładowej. Do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w G. został przyjęty na mocy umowy o naukę zawodu w zawodzie mechanika-kierowcy.

W okresie od 24 kwietnia 1978r. do 14 kwietnia 1980 r. ubezpieczony odbył zasadniczą służbę wojskową. Od 1 maja 1980 podjął ponownie zatrudnienie na stanowisku mechanika samochodowego .

W okresach od 8 października 1976 r. do 13 października 1976 r. od 15 kwietnia 1980 do 1 maja 1980 r. ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym.

Ubezpieczony wykonywał pracę na hali Wydziale Obsługi Technicznej (OT2), gdzie znajdują się warsztaty naprawy taboru autobusowego.

W powyższym zakładzie znajdowały się hale warsztatowe z kanałami remontowymi do napraw pojazdów. Kanałów remontowych było osiem, tj. ciągów kanałowych było cztery i były one podwójne. Praca odbywała się w ruchu ciągłym. Mechanicy podlegali pod mistrza brygadzystę, który wydawał im zlecenia do realizacji. Naprawy były wykonywane na hali w kanałach remontowych. Naprawiano duże autobusy, używane w transporcie miejskim.

Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych. Była to praca stała, wykonywana wyłącznie w kanałach remontowych z racji specyfiki pojazdów podlegających naprawie – autobusów. Praca polegała na bezpośredniej naprawie i wymianie elementów podwozia autobusów. Ubezpieczony miał stały kontakt z ciężkimi elementami mechanicznymi (wymiana silników, cylindrów hamulcowych, układów hamulcowych itd.) oraz ze szkodliwymi substancjami chemicznymi właściwymi dla przemysłu samochodowego (smary, oleje, paliwa).

Zmiany nazw stanowisk pracy ubezpieczonego wynikały z ze zmian angaży co podyktowane było zmianami tabeli płac w zakładzie pracy – faktycznie ubezpieczony wykonywał cały czas pracę na tym samym stanowisku, w tym samym charakterze i wymiarze.

Zakład pracy ubezpieczonego nie wystawia świadectw pracy w warunkach szczególnych swoim pracownikom zatrudnionym jeszcze przed 1998 r. z powodów organizacyjnych których przyczyny leżą po stronie przedmiotowego zakładu pracy.

(Dowód: zaświadczenie z dnia 27 lipca 2018 r. – k. 5 akt emerytalnych, akta osobowe – koperta na k. 28 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego K. B. oraz świadków: M. D., J. S. (1) na rozprawie w dniu 12 grudnia 2018 r. – protokół skrócony k. 34-36 i protokół elektroniczny k. 37 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach emerytalnych pozwanego organu oraz aktach osobowych ubezpieczonego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także spójne i przekonujące zeznania świadków: M. D. i J. S. (2). Świadców to osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornych okresach w tym samym zakładzie pracy co ubezpieczony, mające zatem niezbędną wiedzę co do zakresu zadań jakie ubezpieczony realizował.

Wskazać należy, iż świadek J. S. (2) rozpoczął pracę w przedmiotowym zakładzie jeszcze jako uczeń w 1973 r. zaś z ubezpieczonym świadek pracował wspólnie do 1998 r. Świadek potwierdził także, że przedmiotowy zakład pracy nie wystawił także jemu świadectwa pracy w warunkach szczególnych i swojego prawa do wcześniejszej emerytury również musiał dochodzić przed Sądem.

Z kolei świadek M. D. pracę w tym zakładzie zaczął od 1971 r. i kontynuował ją do 2017 r. Świadek wykonywał te same prace co ubezpieczony.

W konsekwencji, Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania ubezpieczonego K. B., bowiem znalazł potwierdzenie w zeznaniach świadków i dokumentacji osobowej.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie K. B. należało uwzględnić.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego K. B. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści **art. 184** ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1383 j.t. ze zm.), dalej: ustawa emerytalna, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z brzmieniem **art. 32** tej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 (ust. 1). Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (**ust. 2**). Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (**ust. 4**).

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43).

Stosownie do treści **§ 4** tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale XIV (Prace różne) pod pozycją 16 wskazano prace wykonywane w kanalach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Wskazać również należy, iż zgodnie z przepisem **§ 2 ust. 1 i 2** powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych

na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 24 lutego 2018 r. osiągnął 60 rok życia, wykazał wymagany według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. 25-letni okres składkowy i nieskładkowy. Wraz z treścią przedmiotowego odwołania ubezpieczony złożył także oświadczenie o przekazaniu środki z OFE na rachunek budżetu państwa (k. 17 akt emerytalnych).

Przedmiotem sporu pozostawało zatem to, czy skarżący legitymuje się wymaganym okresem pracy w szczególnych warunkach, w szczególności czy za taki okres może być uznane zatrudnienie ubezpieczonego w (...) sp. z o. o. w G. (i u jego poprzedników prawnych).

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach znajduje pełne potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (zaświadczenie o zatrudnieniu, akta osobowe). Niewątpliwie faktyczny rodzaj pracy ubezpieczonego został potwierdzony zeznaniami świadków M. D. i J. S. (2) – współpracowników wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia i to zatrudnionych w tym samym charakterze, którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej w okresie od 1976 r. wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych (autobusów).

Ubezpieczony wykonywał i wykonuje nadal pracę w bazie autobusowej zakładu pracy w G., gdzie znajdowały się warsztaty taboru autobusowego.

Jednocześnie w sprawie ustalono, że częste zmiany nazw stanowisk pracy ubezpieczonego były związane głównie z polityką kadrową i płacową jego pracodawcy – faktycznie bowiem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy świadczył on pracę mechanika w kanałach remontowych przedmiotowego zakładu pracy.

Zgodnie z ustaleniami Sądu, w ramach ww. zatrudnienia od dnia 21 czerwca 1976 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych - autobusów. Co kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy - wnioskodawca swoją pracę wykonywał wyłącznie w kanałach remontowych. Charakter wykonywanej pracy wynikał z faktu, iż mechanizm pojazdów znajdował się pod podłogą pojazdu – jego naprawa i kontrola możliwa była wyłącznie z kanałów remontowych i nie było możliwości jej wykonania z zewnątrz. Ubezpieczony wraz z innymi mechanikami wykonywali przeglądy podzespołów, demontowali określone części do naprawy i następnie po naprawie, montowali naprawione lub nowe części pod nadwoziem autobusu. Prace te możliwe były zatem wyłącznie w kanałach remontowych.

W ocenie Sądu nie można mieć zatem wątpliwości, że od dnia 21 czerwca 1976 r. do dnia 25 kwietnia 1978 r. oraz po odbyciu służby wojskowej trwającej od dnia 25 kwietnia 1978 r. do 14 kwietnia 1980 r. i dalej ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracę mechanika samochodowego w kanałach remontowych – co winno podlegać zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Jednocześnie Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż brak jest podstaw, aby zaliczyć do stażu pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych zaliczyć następujące okresy:

- od dnia 03 września 1973 r. do 20 czerwca 1976 r. – okres nauki w szkole przyzakładowej,

- od 8 października 1976 r. do 13 października 1976 r. – urlop bezpłatny,
- od 15 kwietnia 1980 r. do 1 maja 1980 r. – urlop bezpłatny.

Sąd Okręgowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 03 września 1973 r. do 20 czerwca 1976 r., kiedy został przyjęty do Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w G. na mocy umowy o naukę zawodu w zawodzie mechanika-kierowcy. Nie zostało bowiem wykazane, aby był to okres zatrudnienia pracowniczego oraz wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych.

Jak przyjmuje bowiem judykatura, młodociany odbywający naukę zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie przepisów ustawy z 1958 r. o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy posiadał status pracownika w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym oraz ubezpieczeniu społecznym, jednakże okres nauki zawodu połączonej z obowiązkiem doksztalcania się w zasadniczej szkole zawodowej nie stanowił okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej na zasadach określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) (wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 12 września 2012 r., III AUa 414/12). Okres nauki zawodu odbywanej przed dniem 1 stycznia 1975 r. w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Nie jest to jednak wystarczające do uznania tych okresów za okresy wykonywania pracy w szczególnych warunkach w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr. 8, poz. 43 ze zm.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., II UK 169/10; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2012 r., I UK 130/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 262/11). Zatem okres ten nie mógł zostać uwzględniony do stażu pracy w szczególnych warunkach.

Ponadto, wobec okoliczności, że w okresie od 8 października 1976 r. do 13 października 1976 r. oraz od 15 kwietnia 1980 r. do 1 maja 1980 r. ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym tj. okres ten jako nieskładkowy i pozbawiony możliwości wykonywania pracy należało doliczyć do okresu stażu pracy w warunkach szczególnych.

Równocześnie godzi się stwierdzić, iż w ramach spornego okresu zatrudnienia tj. od dnia 25 kwietnia 1978 r. do 14 kwietnia 1980 r. ubezpieczony odbył zasadniczą służbę wojskową. Z dniem 1 maja 1980 r. ubezpieczony ponownie zgłosił się do pracy w przedmiotowym przedsiębiorstwie na stanowisku mechanika samochodowego (k. 12 akt osobowych).

Zgodnie z uchwałą z dnia 16.10.2013r. II UZP 6/13 w dniu 16 października 2013 r., czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze powyższe – zdaniem Sądu Okręgowego okres zasadniczej służby wojskowej w wypadku K. B. także podlegał zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych, skoro po odbyciu służby wojskowej w dniu 14 kwietnia 1980 r. kontynuował zatrudnienie od dnia 1 maja 1980 r. na stanowisku mechanika samochodowego, a zatem powrócił do zakładu pracy w ustawowym terminie 30 dni.

W ocenie Sądu, wobec udowodnienia wymaganego prawem ponad 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, ubezpieczony K. B. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął również 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, a także złożył oświadczenie o przekazaniu środków z OFE na dochody budżetu państwa.

W konkluzji - Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami w punkcie 1 wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 25 maja 2017 r. i przyznał ubezpieczonemu K. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 6 września 2018 r. tj. dnia w którym ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS – stosownie do dyspozycji art. 129 ust. 1 cyt. ustawy.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd stwierdził, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Przepis art. 118 ust. 1a stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego, za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. W niniejszej sprawie okolicznością niezbędną do wydania decyzji było ustalenie okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołujący nie przedstawił za ten okres świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Dopiero postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie, na czym polegały obowiązki ubezpieczonego w spornym okresie, a tym samym na zakwalifikowanie jego stanowiska do konkretnego przepisu dotyczącego prac w szczególnych warunkach.

SSO Ewa Piotrowska